

Pozdravljeni, učenci 4. b!

Včeraj sem preživela dan, ko sem poklepetala z vsemi. Bilo je kratko in prijetno. Danes si bomo vzeli več časa. Poklicala vas bom po skypu. Razdelili se bomo v dve skupini.

Dečke pokličem ob **10.00**, **deklince** pa ob **11.00**. Upam, da nam uspe.

Učiteljica Mateja

Pošiljam vam zadolžitve za **torek**, 21. 4. 2020

matematika	Pretvarjanje merskih enot- masa
šport	Glej navodila učiteljice Damjane
slovenščina	Branje - Lukec in njegov škorec
Likovna umetnost	Izdelaj svojo zgradbo
neobvezni izbirni predmet nemščina	Glej navodila učitelja Jake

MATEMATIKA - Merjenje mase - spreminjanje enoimenske količine v večimenske

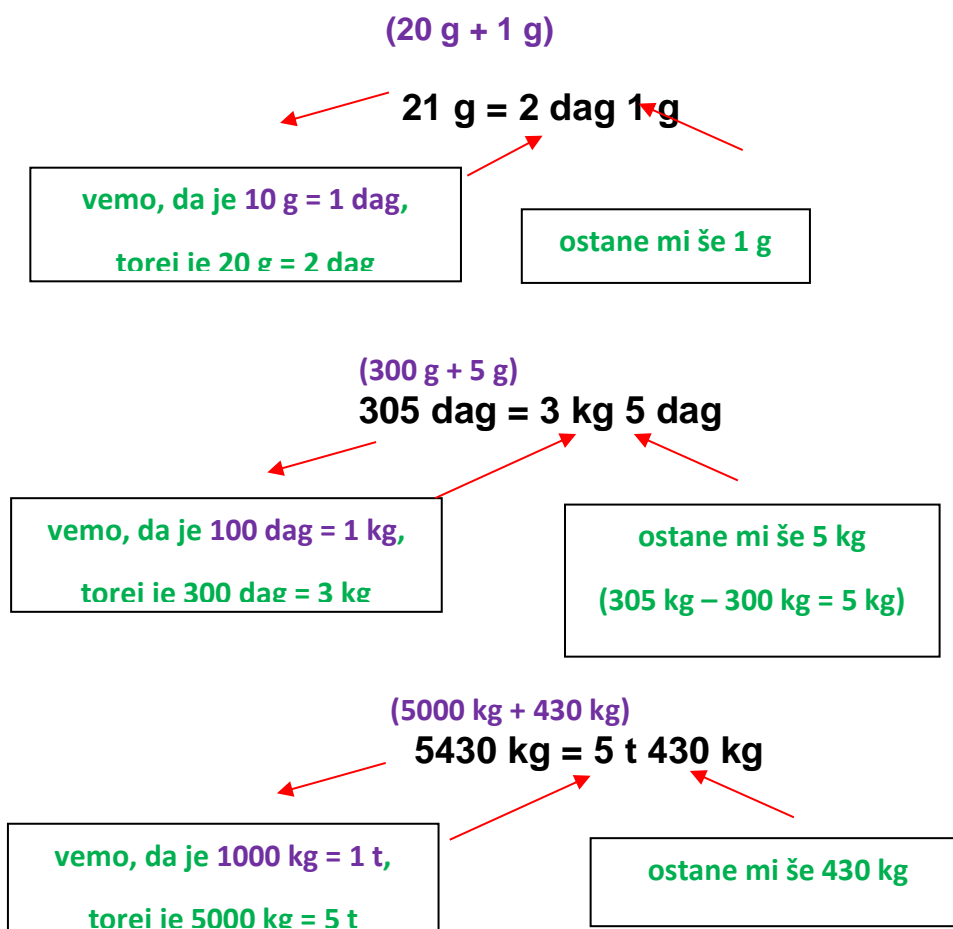
Skupaj bomo pregledali včerajšnjo nalogo in se pogovorili o rešitvah, pa tudi o težavah, če so bile.

Danes boste pretvarjali/spreminjali enoimenske količine v večimenske količine.

Snov prepišite v zvezek in sami rešite naloge.

PREPIŠITE V ZVEZEK

Kako pretvarjamo enoimenske količine v večimenske?

Tako, zdaj pa na utrjevanje znanja.

Še enkrat:

$$1 \text{ t} = 1000 \text{ kg}$$

$$1000 \text{ kg} = 1 \text{ t}$$

$$1 \text{ kg} = 100 \text{ dag}$$

$$100 \text{ dag} = 1 \text{ kg}$$

$$1 \text{ dag} = 10 \text{ g}$$

$$10 \text{ g} = 1 \text{ dag}$$

1. Rešite spodnje primere. Pomagajte si z razčlenjevanjem, kot to prikazuje prvi primer.

(60 g + 4 g)

$$64 \text{ g} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag } \text{ \_\_\_\_ } \text{ g}$$

$$305 \text{ dag} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg } \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag}$$

$$860 \text{ dag} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg } \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag}$$

$$273 \text{ dag} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg } \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag}$$

(2000 kg + 400 kg)

$$2400 \text{ kg} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ t } \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg}$$

$$4050 \text{ kg} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ t } \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg}$$

$$3240 \text{ kg} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ t } \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg}$$

$$5473 \text{ kg} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ t } \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg}$$

2. Pretvorite v ustrezno enoto.

$$57 \text{ g} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag } \text{ \_\_\_\_ } \text{ g}$$

$$162 \text{ dag} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg } \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag}$$

$$2005 \text{ kg} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ t } \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg}$$

$$730 \text{ dag} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg } \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag}$$

$$6512 \text{ kg} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ t } \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg}$$

$$69 \text{ g} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag } \text{ \_\_\_\_ } \text{ g}$$

$$637 \text{ dag} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg } \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag}$$

$$72 \text{ dag} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg } \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag}$$

$$719 \text{ dag} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg } \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag}$$

$$79 \text{ g} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag } \text{ \_\_\_\_ } \text{ g}$$

$$881 \text{ dag} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg } \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag}$$

$$5300 \text{ kg} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ t } \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg}$$

$$803 \text{ dag} = \text{ \_\_\_\_ } \text{ kg } \text{ \_\_\_\_ } \text{ dag}$$

3. Pretvorite v ustrezno enoto (v primeru, da učne liste tiskate tudi pobarvajte rezultat).

<p>250 dag = ____ kg ____ dag</p> <p>2300 kg = ____ t ____ kg</p> <p>52 g = ____ dag ____ g</p> <p>6030 kg = ____ t ____ kg</p> <p>70 g = ____ dag ____ g</p> <p>910 dag = ____ kg ____ dag</p>	25 kg 0 dag		23 t 0 kg		50 dag 2 g		
	520 g	9kg 10dag	70 dag 0 g		7 dag 0g		
		5 dag 2 g		6 t 30 kg			
	700 g	2 t 300 kg		6 t 300 kg		2kg50 dag	
		91 kg 0 dag		9100 g		60 t 30 kg	

SLOVENŠČINA – Danes boste dobili malo več strani za branje, da ne bomo predolgo zavlekli branja. Bralni listi so spodaj.

LIKOVNA UMETNOST - IZDELAJ SVOJO HIŠO, STOLPNICO, UTRDBO

Potrebuješ:

- rabljene škatlice, karton, tulce
- barvni papir, reklame
- škarje, lepilo, lepilni trak
- pisalo

Pravi arhitekt svojo zamisel o hiši najprej preizkusi s pomočjo makete. Makete so lahko izdelane iz najrazličnejših materialov, med drugim pa tudi iz papirja. Doma poišči stare škatlice, papir, karton in druge materiale, s katerimi lahko izdeláš maketo. Preden se lotiš gradnje svoje makete, moraš razmisliti o obliki hiše, ki jo hočeš zgraditi. To je lahko vsakdanja hiša, lahko je velika stolpnica, lahko pa je tudi čisto prava utrdba. Z lepilom skupaj zlepi vse potrebne dele, nato pa hiši dodaj še odprtine, dimnik, vhod in ostale elemente, ki se jih domišliš. Ko se bomo vrnili v šolo boste skupaj sestavili mesto. S cestami, potmi in drevesci boste povezali svoje hiše in utrdbe ter si zamislili zgodbo, ki jih boste zapisali.

vir: <http://zlikerelementaryart.blogspot.si>

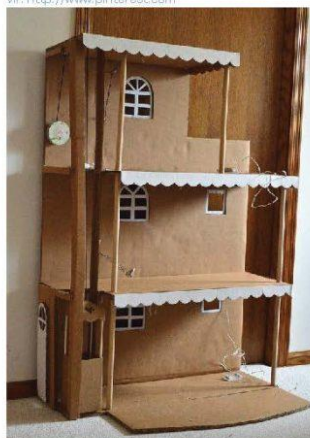
vir: <http://www.pinterest.com>

vir: <http://www.pinterest.com>

vir: <http://acornpies.blogspot.si>

vir: <http://www.pinterest.com>

vir: <http://www.flickr.com>

ŠPORT

V videu firbcologa je bil na kratko predstavljen rokomet. Odgovori na spodnja vprašanja. Odgovore boš našel v posnetku iz prejšnje ure.

Kateri klub je predstavljen na posnetku FIRBCOLOGA?

Kdo je glavni na igrišču in v garderobi? Kako mu je ime?

Katera črta označuje prostor od golmana?

Koliko igralcev je na igrišču v času igre?

Koliko je velik gol?

Odgovore mi pošlji na moj elektronski naslov: damjana.burgar@os-smihel.si

Sedaj pa še malo žoganja. Ponovi od prejšnje ure. Pred vadbo naredi raztezne vaje in atletske poskoke. Potem pa izvedi vaje ali sam, še bolje pa v paru ali v skupini – tvoji družinskih člani.

Vaje podajanja z rokometno žogo:

- podajaš si na mestu,
- podajaš si v gibanju, izmikanju,
- podajate si v igri pepček (eden prestreza podano žogo).

Vaje za strel:

- strel v točko (izbijanje predmeta) iz mesta, brez gibanja,
- strel v točko (izbijanje predmeta) po odzivu iz ene noge,
- strel v točko po teku (izvedeš kratek tek brez vodenja, se odrineš z levo nogo, dvigneš desno roko visoko v zrak, ko si v zraku s celim telesom vržeš v določeno točko in po podaji doskočiš nazaj na levo nogo). Tako gibanje velja za desničarje. Kdor dela z levo roko, ves postopek zamenja: odziv desna noga, zamah leva roka, doskok desna noga.

Vaje vodenja na razdalji 2 - 3m ali več, če imaš prostor:

- žogo vodiš naravnost z levo roko,
- žogo vodiš naravnost z desno roko,
- žogo vodiš med ovirami, ki si jih postaviš doma (L, potem D roka)
- žogo zakotališ po tleh, jo pobereš s tal in vodiš naprej,
- žogo vodiš v teku vzvratno, naravnost in mino ovir,
- še sam si izmisli vajo z vodenjem.

Vaje vodenja, podajanja in strela sedaj poveži – uporablaj elemente izmenično, zaključiš s strelom v cilj.

Če imate zunaj prostor in si lahko pripravite manjši namišljen gol, poskušate streljati na gol. Tvoji soigralci in pomočniki pa ti pri tem pomagajo. Lahko se igrate podajanje in lovljenje žoge. Tekmujete lahko tudi v ciljanju (podiranje kegljev, žog, vedra, zaboja...).

Drugi dan je sijalo sonce. Po nebu so plavali redki beli oblaki. Zrak je bil svež. Morje še ni bilo mirno, a valovi so bili nizki, da se je parnik le še rahlo zibal.

Ljudje so polagoma prihajali na krov. Pretekla noč se je vsem poznala na obrazih. Bili so bledi in slabe volje. Drug drugemu so pripovedovali, kako so prenašali morsko bolezen. Kmalu je bilo slišati smeh. Nevihta je bila skoraj pozabljena.

Prikazal se je tudi Lukec s svojim škorcem. Bilo mu je že dobro, le neko omotično šibkost je še čutil v nogah.

Začudil se je, ker matere ni našel na krovu. Odšel je v spalnico za ženske. Dve potnici sta še spali na svojih posteljah. Tri so imele opraviti s svojimi kovčki. Matere ni bilo.

Stal je kot izgubljen.

»Kje je moja mati?« je vprašal.

Ženske so mu začele nekaj pripovedovati. Kazale so mu nekaj skozi vrata.

Lukeyc jih ni razumel. Odšel je na krov in poiskal Slokarja. »Matere ni nikjer,« je povedal.

Slokar je pomislil.

»Počakaj!« je rekel in odšel.

Lukeyc je čakal. Ni ga zanimal škorec ne Španjolka, ki se je bila že seznanila s Klepcem in ga klicala k sebi. . . Slokar se je kmalu vrnil. Imel je zresnjen obraz. Pomignil mu je, naj stopi za njim.

»Kje je mati?« je Lukeyc plaho vprašal med potjo.

»Bolna je.«

Lukcu so navrele solze v oči. Stežka se je ubranil joka, zasklelelo ga je pri srcu.

Stopila sta v bolniško sobo. Na posteljah sta ležali neka Italijanka in neka Portugalka. Na tretji postelji je vznak ležala mati, roke so ji počivale na odeji. Oči so ji bile na pol zaprte.

Ni opazila Lukca, ko je stopil k postelji. Dečka je grenko zaskrbelo in ni vedel, kaj naj stori, kaj naj reče. Rahlo jo je prijel za roko. »Mati!«

Bolnica je odprla oči. Obrnila je glavo in pogledala sina. Blažen smehljaj se ji je razlil po obrazu.

»Lukec!«

»Mati, ali ste bolni? Hudo?«

»Malo,« je odgovorila s slabotnim glasom.

»Ali je bilo tudi tebi slabo?«

»Tudi,« je odgovoril Lukec, ki se mu je od tesnobe trgal glas. »Pa sem že dober. . . Saj boste — tudi vi — ozdraveli. . .«

»Bom. Seveda bom.«

Vstopil je zdravnik in šel naravnost do Marjete. Vprašal jo je, kako se počuti in se ji nasmehnil. Mati ga je gledala z vprašujočim pogledom. Potipal ji je žilo in prisluhnil na njenih prsih.

Lukec je gledal od daleč. Ko je zdravnik preiskal še drugi dve bolnici, se je opogumil in pristopil.

»Saj — mati ne bo umrla?« je vprašal.

Zdravnik je pozorno pogledal Lukca. Spoznal ga je. Da, to je tisti deček, ki mu je ozdravil škorca. Vedel je tudi zgodbo o slepem potniku. Nasmehnil se mu je in mu dal roko. Ker dečka ni razumel, mu je Slokar ponovil vprašanje. Zdravnik se je zresnil in Lukcu dolgo gledal v oči, kakor da razmišlja.

»Upam, da ne bo hudega,« je slednjič odgovoril. »Potrudil se bom, vse bom storil.«

In odšel je s Slokarjem.

Lukec je ostal pri materi. Sedel je k postelji in jo gledal. Mati ni smela govoriti, ni se smela razburjati. Zdaj pa zdaj ji je zastal dih, kakor da jo je ostro zbolelo v prsih. Nato se je skozi na pol odprte veke zastrmela v strop. Kaj je razmišljala? Ali je trpela?

Zdaj pa zdaj se je ozrla po sinu. Vselej ga je dolgo gledala in se mu nasmehnila. Vrnil ji je nasmeh, ki pa je bil grenak.

Zdravnik je prihajal in zopet odhajal z zresnjenim obrazom. Nikoli ni rekel nobene besede.

»Lukec, kaj boš storil — če umrem?« je proti večeru vprašala mati.

Lukca je to vprašanje zapeklo v dno duše.

»Mati, saj ne boste. . . ,« je zaječal in jo zgrabil za roko.

»Vem, da ne bom,« je s težavo rekla mati. »Toda recimo, da bi. . . Ti pojdeš k očetu, ne? Povedal mu boš: mati vas lepo pozdravlja. . . Umrta je. . .«

Lukec ni mogel govoriti. Le prikimal je.

Vso noč je ostal pri nji. Ni čutil zaspanosti ne utrujenosti.

Odkar je živel, mu je bilo veselo pri srcu. Nikoli ni poznal velike žalosti ne skrbi. Tedaj mu je oboje težko leglo na dušo. Kaj bo, če umre mati? Ostal bo sam na širokem morju. Sam

bo prišel v tujo deželo. Poiskati bo moral očeta. Ta ga bo vprašal:
»Kje je mati?« Saj mu ne bo mogel odgovoriti.

Naredil se je dan. Marjeta je bila vsa nemirna, vedno bolj pogosto je pogledovala Lukca. Obraz ji je bil nekam spremenjen. Ni več spregovorila.

Italijanka in Španjolka sta bili medtem ozdraveli in zapustili sobo. . . Dan je bil lep, sončen, morje popolnoma mirno. Vročina je znova naraščala.

Proti večeru je Lukec sede zadremal. Ni vedel, koliko časa je spal. Zbudil se je in se prestrašil, kakor da je nekaj zamudil. Mati ga je gledala. Na njenih ustnicah je ležal rahel nasmeh.

»Lukec, truden si. Pojdi spat!«

Da, res. Bil je truden. Najrajši bi bil legel kar na pod in spal, spal. A ni se mogel ločiti od matere.

»Kako vam je?« jo je vprašal.

»Danes mi je mnogo bolje,« je odgovorila mati. »Pojdi spat! Jutri bom vstala.«

»Ali res?«

»Res.«

Lukec je tedaj trdno verjel, da bo mati naslednje jutro že vstala. Preveč ga je premagoval spanec, da bi mogel še dlje vzdržati.

Že je bil pri vratih, ko ga je mati znova poklicala.

»Lukec!«

Ozrl se je.

»Pridi sem! Daj mi roko! Obljubi mi, da boš priden!«

Lukec ji je vse obljubil. Zakaj se mati tako poslavlja? Neznansko čudno, tesno mu je bilo pri srcu. Mati mu ni nehala gledati v oči, ni mu nehala stiskati roke. Tako grenko se mu je nabralo v grlu, da ni mogel govoriti.

»Jutri zopet pridi!« je dejala skoraj tiho. »Priden bodi! Ubogaj očeta!«

Ni se prebudil, ko je nastala noč in so potniki prihajali spat. Drugi dan je sonce stalo že visoko na nebu, ko je odprl oči. Čutil je, da si je nabral novih moči. V spalnici ni bilo nikogar. Ni vedel, ali je že novi dan ali pa še ni nastala noč.

Odšel je na krov. Ni bilo več tako vroče kot prejšnji dan. Od juga je pihala sveža sapa. Lukec se je zavedel, da je prespal vso noč in lep del novega dne. Spomnil se je matere. Ali mu ni rekla, da bo vstala? Ni je bilo na krovu. Zaskrbelo ga je ob misli, da ga morda že dolgo pričakuje.

Že je hotel oditi k nji, ko je zagledal Slokarja. Ta je stal ob ograji, zamišljen gledal predse in kadil cigareto. Obraz mu je bil nekam zresnjen, skoraj strog. Ni se mu nasmehnil kot ponavadi.

Ozrl se je po drugih sopotnikih. Vsi so ga gledali bolj z resnim zanimanjem kot prejšnje dni.

Lukca je čudno spreletelo. Ali se je mar kaj zgodilo?

»Lukec, pridi sem!« ga je poklical Slokar.

Stopil je k njemu, a je čutil, kako mu noge klecajo. Slokar je ogorek cigarete vrgel v morje.

»Pojdi z menoj!« mu je rekel.

Lukec je zaslutil nekaj hudega. Slokar ga je odvedel v neki kot, da sta bila čisto sama, daleč od ljudi. Obstal je in ga predirno pogledal.

»Daj mi roko!« mu je rekel. »Obljubi mi, da boš moško prenesel, kar ti bom povedal. Saj si že cel fant. . .«

Cel fant! Kar je Slokar govoril, je bilo tako čudno, da je Lukcu zastalo srce.

»Mati je umrla,« mu je povedal Slokar in ga ni nehal stiskati za roko.

Lukec je pričakoval nekaj hudega, a tega v prvem hipu ni mogel verjeti. Toda bilo je resnica. Materino težko slovo prejšnji dan, sožalni obrazi to jutro — vse se je bridko ujemalo. . . Parnik, nebo, morje, ljudje — vse se je zavrtelo okoli njega. Iztrgal je Slokarju desnico in jo nesel na obraz. Ni mogel premagati solz. Same od sebe so mu začele teči po licih.

»Mati! Kje je mati?«

Slokar je stal nekaj trenutkov kot nem. Posvaljkal je novo cigareto, a jo je zopet vtaknil v žep.

»Pojdiva k nji!«

Šla sta. Med potjo se je Lukec nekoliko ovedel od žalosti.

»Kdaj je umrla?« je vprašal.

»Ponoči.«

»Zakaj me niste poklicali?«

»Saj sem tudi jaz izvedel šele zjutraj.«

Mati je ležala na ozkem, belem ležišču. Ob zglavju ji je gorela luč. Bila je voščeno bleda, mirna. Oči so se ji skozi na pol odprte veke še zmeraj upirale nekam v strop. Na licih ji je ležal medel nasmeh.

Lukec je obstal ob nji. Noge so se mu zatresle, roke so mu bile kot odrevenele, da mu je klobuk padel na tla.

»Mati!« je zaječal.

